

JÁ JSEM MYSL

UNIVERZÁLNÍ KLÍČ K DOSAŽENÍ ČEHOKOLIV, PO ČEM TOUŽÍTE

DEEP TRIVEDI

JÁ JSEM
MYSL

I AM THE MIND

Copyright © Aatman Innovations Pvt. Ltd.

All rights Reserved

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Motýlová, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-967-3 (pdf)

Deep Trivedi

JÁ JSEM
MYSL

Univerzální klíč k dosažení všeho,
po čem toužíte

Slovo autora	7
Můj úvod	8
Moje existence	13
Moje neplechy	19
Moje uspořádání	25
Moje centra síly	37
Moje vztahy s ostatními	56
Následky potlačování vlastní mysli	64
Jak se rozloučit se smutkem a obavami	87
Přítomnost	87
Osobnost	101
Komplex	117
Angažovanost	140
Očekávání	153
Klíče k úspěchu	162
Intelligence	162
Kreativita	185
Koncentrace	197
Omezte své ambice	220
Sebedůvěra	231
Spokojenost	242
Shrnutí	247

Jsem-li připravena já,
je připraveno vše...

Kdo by si nepřál odhalit a pochopit tajemství mysli? Vždyť právě naše mysl nás neustále řídí. Lidské bytosti jsou vůči síle mysli bezmocné. Ale ti, kdo byli natolik moudří, aby svou mysl ovládli, kráčí k radosti a úspěchu. Bohužel, takových lidí není mnoho.

Napsal jsem tuto knihu s jediným cílem – zvýšit počet těch, kteří svou mysl ovládnou, a tím pádem zvýšit počet šťastných a úspěšných lidí na světě. Mysl funguje na základě jednoduchého pravidla: pokud mysl vládne vám, napáchá vám v životě jen spoušť, ale ovládnete-li ji, ta samá mysl se promění v neobyčejný zdroj síly.

Nicméně, největším problémem je, že si, k mému překvapení, většina lidí ani neuvědomuje, že „mozek“ a „mysl“ existují nezávisle jeden na druhém. Pravdou ovšem je, že oblast jejich působení a způsob jejich fungování se významně liší. Lidé projevují naprostou neznalost rozdílů mezi nimi, a kvůli tomu si tyto dvě entity navzájem neustále zasahují do svých polí působnosti. Upřímně, právě toto zasahování je velkou měrou zodpovědné za současný politováníhodný stav lidských životů.

S pomocí mnoha zajímavých příběhů, historek a podobenství jsem tudíž nejen osvětlil rozdíl mezi „myslí“ a „mozkem“ a systém fungování mysli, ale také jsem v této knize navrhl systém, jak s nimi zacházet. Věřím, že tato kniha úspěšně nabídne nový, zatím nevyzkoušený směr vašemu životu. S touto nadějí vám nyní knihu předkládám.

Můj úvod

Já jsem mysl. Jsem tak stará jako vesmír sám. Jsem jediný svědek zrození lidské existence a následných vzestupů a pádů lidských životů.

Jen díky mně lidské bytosti existují

i dnes. Pouze já řídím každou lidskou bytost každou vteřinu jejího života. Jsem prvotní a nejdůležitější příčina a stojím za všemi jejími životními eskapádami, jejími úspěchy a prohrami, jejími radostmi i smutky. Nicméně ironií zůstává, že i když existuji celé věky, lidské bytosti o mně absolutně nic neví. A upřímně, tato nevědomost je zároveň příčinou všech lidských smutků a selhání. Dnes, po takové řadě let, mě můj soucit vede k tomu, abych ozřejmila svou existenci a způsob fungování a vliv. Ale než se do toho pustíme, ráda bych vás upozornila na jedno důležité téma, nad nímž by bylo dobré se zamyslet.

Přemýšlejte! Jaký je účel lidského života? Jednoduše řečeno – štěstí a úspěch. Všimla jsem si, a vy jste to také jistě zaznamenali, že to je to, proč se všichni dřou den za dnem. Chtějí štěstí a úspěch. A tato skutečnost není jen současný fenomén, ale vládne všemu již od počátku lidské existence. Je nutné zmínit, že se lidský intelekt vyvíjel s každou proběhnuvší epochou. Důkazem pravdivosti tohoto tvrzení jsou viditelné výsledky neustálé lidské snahy zkvalitnit si život. Lidé, kteří původně tišili hlad volně rostoucím ovocem, kořínky a syrovým masem, dnes ochutnávají tisíce roztodivných a výživných delikates. Lidé žili v lesích a čelili úskalím jednotlivých ročních období. Nyní je před chladem i horkem efektivně chrání betonové domy. Stejně tak

lidé, kteří v dávných dobách zakrývali svou nahotu jen listy, nyní nosí nepřeborné množství barevných oděvů a mohou tak zdůraznit svou krásu či jedinečný vzhled.

A to není vše. V prvopočátcích lidstva žil člověk izolován od ostatních, a nyní má již propracovaný společenský systém a také způsob myšlení, který jej zohledňuje. Díky své neúnavné pílí přeměnil člověk dnešní svět v globální vesnici, čehož nejlepším důsledkem je, že zatímco dříve se staral každý sám o sebe a své potřeby, nyní může do dosahu své starostlivosti a péče zahrnout celé lidstvo. V současnosti miliony lidí a tisíce organizací sociálních služeb neúnavně pracují na zlepšení kvality lidských životů. Stovky a tisíce sirotčinců, domovů pro handicapované, nemocnic a parků někdo založil proto, aby i ti méně privilegovaní měli lepší život. Byla koncipována řada zákonů a samotná soudní moc byla vytvořena proto, aby se lidé nestávali oběťmi nespravedlnosti. Zároveň vznikala náboženství a náboženské texty, aby pomohly lidským bytostem zbavit se strastí a žít šťastné životy plné radosti. Spolu s lidskou vírou se zrodily tisíce svatých a ztělesnění Boha, aby pomohly pozvednout lidskou duši. A pokud tyto koncepty zapadnou do obecně přijímaného systému víry, budou se objevovat i v budoucnu, jestliže jich bude třeba. Zároveň vznikly tisíce rituálů a modliteb, které jednotlivé hlavy církví předepisují svým věřícím, aby je duchovně pozvedly. A protože lidské bytosti odjakživa toužily být pozvednuty k duchovním výšinám, přilnuly k těmto rituálům a lidský druh se stal s náboženstvím a rituály pevně spjat.

Pak nastoupila věda a vzala na sebe úkol zajistit lidem šťastný a radostný život. Zástupy intelektuálů se v tomto vznešeném úkolu angažovaly a způsobily takovou revoluci, že dětská mortalita, která byla před dvěma sty lety téměř padesátiprocentní, klesla strmě na přibližně dvě procenta. Byly vynalezeny nejen krevní testy, ale i léky

a léčebné postupy, které dokáží diagnostikovat a léčit většinu chorob. To všechno proto, aby lidstvo bylo zdravé a spokojené. Lékařské procedury, od operace srdce až po transplantaci jater, jsou přístupné všem. Všechny tyto pozoruhodné výdobytky vědy výrazně zlepšily kvalitu lidského života.

Věda ale konala zázraky i v jiných oblastech lidského života. Nezaměřovala se pouze na zdraví a délku lidského života, ale také prokázala nezměrné úsilí v oblasti jeho zkvalitnění, pohodlí a vylepšení. Už nešlo o pouhé přežití, ale o komfort. Věda přišla nejen s pohodlnými domy, ale také s výkonným systémem klimatizace, auty, výtahy a dalšími pomůckami. Aby se lidé zabavili a rozmazlili, přišla věda s filmem, televizí, DVD a podobně. Zároveň věda přinesla revoluci v oblasti komunikace a dopravy. Ať už šlo o letadla či rádio a mobilní telefony – věci, které měly umožnit lidem zůstat v kontaktu, byla vynalezena spousta. Jinými slovy, věda způsobila, že každý má na dosah celý svět. Zatímco vzdávám hold vědě za její pozoruhodné úspěchy, nesmím zapomenout, že právě díky ní současné děti mají již od malička přístup ke vzdělání. Není pochyb o tom, že tuto cestu urazila věda vedena jediným cílem – naplnit jedinou a pradávnou lidskou tužbu: žít šťastný a úspěšný život. Já, mysl, upřímně oceňuji a chválím všechno úsilí vložené do toho, aby došlo ke zkvalitnění lidského života. Souhlasím s tím, že náboženství, společnost, věda a vzdělání prokázaly obrovskou snahu naplnit lidské životy radostí, štěstím a klidem. Nicméně, chtěla bych, se vši pokorou, poukázat na výsledek těchto snah a zeptat se: „Je lidský život, navzdory všemu tomu úsilí, plný radosti, štěstí a klidu?“ Myslím, že ne. Dokonce i dnes vidím, jak vztek, ego, smutek, selhání, stres, úzkost, nuda a násilí ovládají lidské životy, stejně jako tomu bylo na počátku věků. Pokud objektivně prozkoumáte život svůj i životy lidí okolo vás, jistě zjistíte, že se tento fakt ve všech životech odráží.

Tajemství úspěchu i proher člověka je ukryto v hlubinách jeho mysli

Jistě, je to velmi smutné, že i po tisících letech vývoje se lidé stále stejně utápějí ve smutku a starostech. A proto tento základní fakt již nesmíme déle ignorovat! Vezmeme-li v úvahu zmíněný pokrok a prosperitu a současně fakt, že lidé stále žijí a umírají v tak politováníhodném stavu, jedná se o velmi žalostnou situaci! Ačkoliv je nepříjemné to slyšet, jedná se o syrovou realitu a nabízí se zde otázka: Copak s sebou lidský život přináší jen bolest bez ohledu na to, co uděláme? Copak věda, náboženství a vzdělání ve své snaze učinit člověka šťastným selhaly? Cožpak nejzáračnější výtvar přírody – lidská bytost – přichází na svět jen proto, aby se potýkala s žalem, napětím a úzkostmi? Ne, to přece nemůže být pravda! Být šťastný, úspěšný a radostný je prvním a nejdůležitějším právem každé lidské bytosti. Příroda toto privilegium neudělila žádnému jinému stvoření na Zemi.

Pokud tomu tak je, proč tedy nejsme šťastní? Kde se stala chyba? Je něco špatné s náboženskými texty, vědou či společnostmi? Nebo si to způsobujeme sami?

Chcete-li si na tyto otázky odpovědět, pozorně se dívejte. Lidský život je skrz naskrz řízen emocemi a všechny emoce, které lidská bytost prožívá, jsou přímo spojeny se mnou – s myslí. Z tohoto pohledu tedy musím být tou nejvyšší autoritou, která řídí běh života! Vždyť z toho jasně vyplývá, že jen díky mně lidé zažívají radost a úspěch, ale také jsem jedinou příčinou jejich trápení a neúspěchu. Náboženství, věda, společnost a vzdělání s tím nemají nic společného. Je překvapující, s jakým neutuchajícím úsilím se lidé pachtí za duševní obrodou, ale

nikdy se soustředěně nevěnovali tomu, aby pochopili, jak funguje mysl a jakou má moc. Jasně řečeno, žádný člověk nemůže být šťastný a úspěšný, pokud nepochopí, jak funguji a jakou mám moc.

Neříkám, že se nikdo nesnažil mě poznat, pochopit a vysvětlit, ale všechny tyto pokusy byly bezvýsledné a povrchní. Nicméně dnes se mi vás zželelo a rozhodla jsem se o sobě vše prozradit, abych lidem umožnila prožívat štěstí a radost.

Začněme historkou ze života velkého vědce Thomase Alvy Edisona. Pravděpodobně víte, že ve snaze osvětlit svět pátral Edison po vláknu, které by rozzářilo žárovku. Pustil se do experimentů a testoval jedno vlákno po druhém. Vlákna, která svému účelu nedokázala posloužit, přesunul do kategorie „vlákna, která žárovku nerozsvítí“. Otestoval přes šest tisíc vláken, než konečně objevil uhlíkové vlákno, jež svému účelu posloužilo.

Stejně tak i vy, v touze rozzářit svůj život, testujete už celé věky jedno vlákno za druhým – jedno řešení za druhým. Ale úspěch se vám stále vyhýbá. Proč? Protože stále experimentujete s těmi řešeními, která se už tisíckrát neosvědčila. Ty samé chrámy, mešity a kostely, stejné modlitby a rituály. Pradávná důvěra ve všemocnost našeho mozku, ta samá učení, stejné společenské normy a náboženské spisy, stejné příběhy, principy a neustále omílané postupy. Proč nechápete, že je jedno, kolikrát vyzkoušíte to samé řešení, když je stále znovu a znovu neúspěšné a štěstí vám nepřinese? Nyní je čas, abyste to konečně pochopili a vyzkoušeli něco nového. Ostatně, jste lidské bytosti a jednoho dne byste ten zapeklitý kruh měly konečně rozetnout. To se vám ovšem nepodaří, pokud nepochopíte mne – svou mysl. Ujišťuji vás, že pokud moje „vlákna“ – míněno „schopnosti“ – nepoužijete, váš život nemůže zářit. Proto vám dnes přicházím na pomoc a chci vám detailně popsat, z čeho se skládám a jak funguji.

Moje existence

Již jsem se vám představila a nyní mi dovoluňte povědět vám o sobě více. Nacházím se stejnou měrou ve všech lidských bytostech. Pokud se na věci podíváte z širší perspektivy, uvidíte, že celý lidský život ovládám a směřuji já. Můj vliv se dotýká naprosto všech aspektů lidského života. To, jak funguji, je tak složité, že nebude jednoduché vám to vysvětlit. Protože i když mám zásadní vliv na všechny aspekty vašeho života, jsem pro vás stále neznámou entitou. Ani ti nejchytřejší z vás mě, přes všechnu svou snahu, nepochopili. Nejprve bych tedy na vlastní existenci chtěla vrhnout trochu světla, protože, přes všechny své pozoruhodné pokroky, v mém případě věda stále ještě tápe v temnotách.

Nicméně, má to svůj důvod. Věda se zabývá nacházením zákonitostí a souvislostí ve světě viditelných objektů. Pozoruje je a analyzuje. Věda v podstatě objevuje a studuje výsledky střetu či spolupráce jednotlivých objektů. Jednoduše řečeno, věda se pohybuje v hájemství předmětů existujících v „čase a prostoru“. Věda neuznává existenci ničeho, co nelze položit na laboratorní stůl. A tak to má být. Pokrok vědy totiž přímo souvisí s její neochotou uvěřit v to, co není okem viditelné. Samotným základem pokroku vědy je přesvědčení, že jednoho dne, díky neutuchající snaze, odhalíme i to nejposlednější tajemství na světě. Tomuto odhodlání a úsilí vědy bychom jistě měli zatleskat. Síla jejího odhodlání způsobila, že věda stanula na Měsíci a Marsu, objevila černé díry a miliardy galaxií. A nejen to. Provedla také celou řadu experimentů potvrzujících teorii velkého třesku s využitím Velkého hadronového urychlovače.

Vraťme se ale k otázce mé existence. Věda má k dispozici úsilí, experimenty a přesvědčení a to vše uznávám, avšak mou existenci nedokáže nikdy pochopit. Je to proto, že i když sídlím v oblasti pupku každé lidské bytosti, se svým komplikovaným mechanismem, všemi svými frekvencemi, emocemi a silou, jsem zcela nezávislá na omezeních danými časem a prostorem. Vyjádříme-li to jazykem vědy, nejsem ve vašem těle nijak fyzicky přítomna, a proto věda nikdy mou existenci neuznala. Z toho plyne, že věda vždy považovala za primární centrum lidské bytosti její mozek. Já ovšem tvrdím, že mozek ovlivňuje jen deset procent vašeho života. Zbývající vliv je jen a jen můj. Nicméně rozdíl mezi mnou a mozkiem vysvětlím později, až nastane ten správný okamžik. Nyní mi dovoluňte vysvětlit, jak je možné, že má existence je zcela mimo dosah vědy.

Na úvod naší debaty bych se ráda představila. Jsem centrem vašich příjemných a nepříjemných pocitů a sil, které jsou tisíckrát efektivnější, než je síla mozku. A protože pro vědu jsem neviditelná, zůstávají pro ni neviditelné i všechny emoce a síly, které se k nim vážou. Štěstí, smutek, žárlivost, lítost, vztek, napětí, euforie a několik dalších nálad – všechny tyto emoce vytvářím já a pouze a jenom já mohu za to, že s nimi musíte žít. Když se nad tím pečlivěji zamyslíte, co jiného je lidská bytost než ztělesnění těchto rozličných emocí? Z čeho se skládá lidský život, když ne z různých kombinací emocí?

Z ničeho! Neexistuje jediný okamžik, kdy by v životě neprobíhala pozitivní nebo negativní emoce. I když se zrovna vůbec nic neděje, ocitá se lidská bytost ve stavu nudy – tedy já (mysl) se nudím. Z toho vyplývá, že váš život jsem já, pouze a jediné já.

Problémem ovšem je, že věda v mou existenci nevěří. Pravdou je, že nikdy v historii lidstva se nenarodilo tolik inteligentních lidí, kolik se narodilo vědců za posledních 500 let. Rozhodně nemám

v úmyslu zpochybňovat jejich úmysly, protože se intenzivně věnovali oblasti štěstí, míru a pokroku lidstva. Vědci si uvědomují, že bolest těla a jiné nesnáze dělají z lidského života peklo. Také si uvědomili, že mír a štěstí jsou primární a vrozenou touhou každé lidské bytosti. Problém ale nastal, když věda, ve své omezené schopnosti chápat, spojila mír a štěstí lidských bytostí s jejich fyzickým pocitem pohodlí, růstu a zábavy. Výsledkem bylo, že věda, se vsí svou neúnavnou pílí, vynalezla několik prostředků a přístrojů, které mají lidem zajistit pohodlí, luxus a zábavu. Jistě, věda toto všechno udělala s cílem zvyšovat životní úroveň lidí. Je známo, že pokrok, pohodlí, zábava a potěšení jsou základními lidskými potřebami a tyto prostředky a přístroje pozvedly životní úroveň lidí velikou měrou. Nicméně věda bude muset připustit, že tyto faktory mají na lidský život pouze povrchní vliv. Jistě jste si všimli, že koeficient štěstí způsobeného zmíněnými nástroji a přístroji je omezen pouze na fyzické pohodlí. Na mé úrovni, tedy na úrovni myslí, navzdory všem těm prostředkům k dosažení pocitu luxusu a pohodlí, které nabídla věda, zůstaly lidské bytosti v zajetí smutku, obav, vzteku, frustrace atd.

Když si věda uvědomila, že všechny ty prostředky k dosažení pohodlí a luxusu selhaly ve snaze poskytnout lidem šťastný život, zahájila experimenty zkoumající funkce mozku. Vědě se podařilo objevit chemické látky, tvořící se v mozku, a různé typy hormonů uvolňované žlázami s vnitřní sekrecí ve chvíli, kdy je organismus ve stresu. I tím docílila částečného úspěchu. Závěr, který věda z těchto experimentů vyvodila, byl, že lidské bytosti pociťují různé emoce díky těmto chemickým látkám nacházejícím se v mozku. Věda tedy přispěla se závěrem, že za emocionální výkyvy, které lidské bytosti zažívají, je zodpovědný mozek. Ale nyní mi dovoluňte říci to zcela

jasně – tento závěr vědy je naprosto mylný. Jsem to totiž *já*, kdo posílá emoce mozku, a ten na ně pouze reaguje. Nehledě na množství výzkumů těchto reakcí, které věda provede, nikdy se nedobere úspěchu, protože nikdy nedokáže vyvinout injekci nebo lék, které zabrání mozku produkovat konkrétní chemické látky nebo zabrání tomu, že si člověk bude dělat starosti.

Nicméně když ani tato snaha nepřinesla kýžený výsledek, přišla věda s objevem „DNA“ a „genů“. Za tento průlomový objev si jistě zaslouží uznání. Tento významný úspěch vědy odhalil mnohá tajemství lidského života. V oblasti smutku a stresu se ale nikam nepohnula, protože DNA a geny zcela jistě ovlivňují primární determinanty v kontextu lidské tělesné schránky, věku, barvy kůže atd., ale nemohou ovlivnit úzkost, stres, hněv apod. Avšak opět je nutné vědět zatleskat za výkon v oblasti rozluštění a ovlivnění DNA a genů. Toto jsou jistě milníky ve světě vědy, jejichž význam ani nelze popsat slovy. Ale navzdory tomu všemu zde zůstává otázka – co jste tím získali? Ano, některé choroby se podařilo vymýtit, průměrná délka lidského života se zvýšila, ale co se stalo s emocionálními výkyvy, kterými lidstvo musí procházet? Zkrátka, všechno to úsilí, které věda prokázala, ovlivňuje délku lidského života a jeho zdraví, ale ne emoce, které pocházejí ze mě.

Můžete namítnout: „To je hezké, že to říkáš, ale proč bychom tomu měli věřit?“ Dobře si uvědomuji, že se chystám odhalit závoj tajemství, který mě obklopuje dokonce i v éře vědy, takže vše, co budu tvrdit, musím umět i dokázat. Jsem na to připravena. Jediné, co mi ztěžuje situaci, je fakt, že neexistuji v hmotné podobě, a tudíž nic z toho, co tvrdím, nemohu dokázat v laboratoři. Kdybych totiž existovala v mantinelech času a prostoru, věda by mě již dávno prozkoumala a z lidského života by odstranila stres a zlost.

„Co se týče myslí, tone věda v temnotách.“

Nicméně neznámá to, že má existence není dokazatelná v laboratorních podmínkách. Mou „živoucí laboratoří“ je člověk! Každý, kdo má alespoň za mák inteligence, během chvíle uzná mou existenci. Pouze vstřebejte, co jsem vám pověděla, a prožijte si to sami v sobě, protože existuji uvnitř vás samých a to, co cítíte, je mou laboratoří.

Pojďme tedy ve výkladu postoupit dále ve stejném trendu. Jistě se se mnou shodnete, že všechny důležité objevy ohledně lidského těla již věda učinila. Je nyní schopna přesně odhalit problémy v jednotlivých částech těla, a to na základě několika kapek krve. Věda stvořila celou řadu léků, které řeší mnoho různých zdravotních problémů. A nejen to. Je schopná i pomocí všemožných operací napravit ve vašem těle kdeco. Přesto se projeví její bezmocnost, když musí všechny mnou stvořené emoce prostě přijmout, i když ve mě nevěří. Dokonce i vědci musí zažívat radost, smutek a starosti. Není

to ironie, že věda na jednu stranu popírá existenci neviditelných věcí, a na druhou stranu sami vědci musí denně čelit nehmatatelným emocím? Takže když ne dnes, jistě aspoň v budoucnu bude věda muset připustit existenci neviditelného.

Jak ještě dlouho asi bude moci věda ignorovat něco, co existuje? I když se princip existence neviditelného neshoduje s vědeckými principy viditelnosti, budou muset jednoho dne vědci uznat neviditelné emoce jako neviditelné entity, protože, navzdory všem snahám, věda je ve vašem těle nikdy nebude schopná najít. Zamyslete se: Bude někdy věda schopná vytvořit test, který změří úroveň úzkosti lidské bytosti tak, jak to umí s cholesterolem a krevním cukrem? Dokáže věda vytvořit zařízení podobné teploměru, které určí, kdy už vztek překročil určitou hranici? Naučí se věda vytvořit tabletky, které zbaví lidi strachu a nejistoty tak, jako dokážou udržet pod kontrolou krevní tlak a kyselinu močovou? Umí věda z něčí DNA a genů vyčíst, kolik úzkostí a problémů bude muset dotyčná osoba v životě překonat? Dovede někdy věda vyoperovat člověku z těla žal? Ne! To prostě není možné! Protože všechny tyto problémy nespádají do hájemství času a prostoru, a jsou tudíž mimo dosah vědy.

Nejprve tedy, pomocí své inteligence, uznejte mou neviditelnou existenci v neviditelném světě. Poté, když se se mnou vrhnete do experimentování, zcela jistě budete schopni ze svého života odstranit starosti a utrpení. Pokud se vám podaří mě rozpoznat, mě, kdo s vámi nenápadně sdílí vaše životy, stane se vaším osudem radost a úspěch. Jednoduše řečeno, pokud jste natolik chytrí, abyste se naučili se mnou experimentovat, stane se váš život oslavou radosti a úspěchu.

Moje neplechy

Než vám detailně popíši, co všechno umím a jak funguji, ráda bych vám něco řekla i o svých neplechách – tedy o svých zlomyslných kouscích. Nejen, že jste se s nimi již všichni setkali, ale také vám způsobily nejedno trápení. A protože jste se s mými neplechami, ať už jakýmikoliv, setkávali denně, nebude pro vás těžké je poznat. Zamyslete se: copak si někdo z vás rád nadává do hlupáků nebo sám sobě komplikuje život? Ne... A dají se tyto vaše výstřelky odstranit jen pouhou myšlenkou? Dokážete jednat v souladu se svými zájmy jen proto, že si to přejete? Ne, protože všechny vaše myšlenky přicházejí z vašeho mozku, ale zmíněné komplikace přicházejí ze mě.

Dovolte mi vše lépe vysvětlit na příkladu. Jednou jeden mladý muž, dvaadvacetiletý, odpočíval v parku. Cítil se klidně a uvolněně, když tu kolem šel jeden z jeho přátel. Muž, který měl v oblíbě kanadské žertíky. Tohoto kamaráda zřejmě provokovalo vidět mladého muže uvolněného a spokojeného. Přiběhl k němu, tvářil se účastně a s vážnou tváří mu začal vykládat: „Ty si tu sedíš a tamhle jsem viděl tvou ženu, jak se prochází s někým jiným!“ Mladý muž, doteď klidný, se přestal ovládat a sykl: „To si ta ženská vypije!“ Začal ze sebe chrlit nadávky, a vtom si uvědomil, že ani není ženatý. Ale to už bylo pozdě. Už ze sebe udělal naprostého hlupáka.

Můžete se jeho hlouposti smát, ale jste na stejné lodi. Každý z vás se do podobné situace dostává, a to celkem často. Proč se tomu tak děje, vysvětlím později. Nyní se pouze snažím ukázat, jaký vliv na váš život mají moje neplechy. Je třeba, abyste si uvědomili, že mým zlomyslným kouskům podléháte zas a znovu jen proto, že nemáte

tušení, jak funguji. Dovolte mi uvést další příklad. Jednou žili dva velmi blízcí přátelé. Jeden pocházel z obyčejné rodiny a druhý z rodiny zámožné. Nicméně tento rozdíl jim nikdy nebránil v přátelství. Ale jak dlouho jim přátelství mohlo vydržet, když jsem tu já?

Jednoho dne se chudý přítel dostal do situace, kdy nutně potřeboval motorku. Čekal hosty a potřeboval prostředek, jak rychle obstarat nákup potravin na pohoštění. Protože jeho bohatý kamarád motorku měl, pomyslel si: „*Proč bych si ji nemohl na jeden den půjčit?*“ S touto myšlenkou okamžitě vyrazil k domu svého přítele. Neušel ještě ani pár kroků, když ho náhle napadlo: „*Co když mi ji ale nebude chtít půjčit?*“ Následně ale hned sám sebe ujistil: „*Jsmo přátelé již tolik let a nikdy jsem od něj nic nežádal. Tak proč by mi dnes neudělal laskavost?*“ Ale protože umím být dost zlomyslná, vnukla jsem mu další myšlenku: „*Ne, ne, jsem si jistý, že mě odmítne. On totiž není ve skutečnosti takový dobrák, jakým se dělá. Určitě se na něco vymluví. Třeba že v nádrži není benzin. Ale na to já budu mít odpověď. Prostě mu řeknu, ať mi dá klíčky a já natankuji.*“

Nalezl tedy ztracenou sebedůvěru, ale po pár krocích jeho mysl přišla s další taškařicí. Přemýšlel: „*Kamarád určitě přijde s celou řadou výmluv, proč mi tu motorku nepůjčit. To jeho přátelství je stejně jen na oko. Řekne třeba, že mi tu motorku dnes nepůjčí, protože má píchlé kolo, anebo že sám čeká hosty a motorku potřebuje.*“

Zatímco se mu hlavou honily všechny tyto myšlenky, chudý muž se rozzlobil. Tou dobou už dorazil k domu svého přítele a, zcela rozezlený, zazvonil na zvonek. Jeho bohatý kamarád otevřel dveře. Chudý kamarád byl už bez sebe vzteky, a tak, když viděl svého bohatého druha stát na prahu, rozkřičel se: „Do pekla s tebou i s tvou motorkou! Já vás boháče dobře znám. Vy nevíte, co je to opravdové přátelství. Takže konec! My dva už nadále nejsme přátelé!“

Bohatý kamarád se nezmohl na slovo. Nechápal, co se děje a proč se jeho kamarád tak chová. Zmateně se zeptal: „Jaká motorka? O jakých boháčích to mluvíš?“ Ale jeho chudý kamarád už byl pryč. Jen dal průchod svému vzteku.

Krátce a jasně, jsem to já, kdo vytváří impulsy k takovému nemsmyslnému chování. Většina lidí mě nemá absolutně pod kontrolou, a musí tedy snášet všechny mé schválnosti. Chovají se proto jako blázni, i když nechtějí, a i když se brání, narušují svými taškařicemi i jejich mezilidské vztahy. Nakonec se tedy lidé kvůli mně ocitají v dalších a dalších problémech navzdory tomu, že v jejich životě je vše v pořádku.

Dovolte mi vyprávět vám další velmi zajímavý příběh, který s tímto tématem souvisí. Odehrál se před dvěma sty lety. V malé vesničce žili dva mladí muži. Jmenovali se Akram a Salman. Bylo jim asi 15 let a jejich přátelství bylo nerozlučné. Už více než deset let se jeden od druhého téměř nehnuli na krok. Nikdy neměli sebemenší rozepří, ale jednoho dne se poprali a zbili se navzájem do krve. Naštěstí zrovna kolem procházeli nějakí vesničané a oba kamarády od sebe odtrhli. V té chvíli ale byla již situace natolik vyhrocená, že vesničané rozhodli předvést je oba před radu starších. Ti mohli jen stěží pochopit, že kamarádi, kteří bez sebe nedali ani ránu, najednou zbili jeden druhého takovým brutálním způsobem.

Netrvalo dlouho a novinka o jejich rvačce se nesla ve vesnici od úst k ústům. Nikdo to nedokázal pochopit. Ptali se: „Jak se mohli tak nerozluční přátelé tak strašně poprat?“ Každý, kdo se o tom doslechl, spěchal na místo shromáždění.

Stařešinové vesnice se ptali obou chlapců, co se přihodilo, že to vedlo k tak příšerné rvačce. Oba ale mlčeli jako zařezaní. Co jim asi tak měli říct? Stařešinové znovu a znovu opakovali otázku, ale

ani jeden z těch dvou nepromluvil. Nakonec jim stařešinové nakázali, aby popsali, co k incidentu vedlo. Chlapci začali jeden druhého pošťuchovat. Oba chtěli, aby situaci před rvačkou popsal ten druhý.

Neuvěřitelné! Ti dva kamarádi se nestyděli jeden druhého zbít do krve, ale nyní se zdráhali vyprávět stařešinům, co je k bitce vedlo!

***Lidská bytost v podstatě není
ničím jiným než myslí***

Stařešinové viděli, že tak to dál nejde, a přísně poručili Salmanovi, aby popsal incident do detailů. Salman se strašně styděl, ale začal vyprávět: „Seděli jsme pod stromem a povídali si. Najednou povídám Akramovi: ‚Zajímalo by mě, jak dlouho ještě budeme závislí na penězích našich rodičů. Co kdybychom si založili byznys a vydělali si na školné a kapesné sami?‘“

Stařešinům to připadalo jako dobrý nápad a neshledávali na tom nic, co by mohlo někoho vyprovokovat k boji. Co je tedy přimělo se poprat?

Pokynuli proto Salmanovi a ten vyprávěl dále: „Akram s mým návrhem okamžitě souhlasil. Řekl, že už nad něčím podobným také přemýšlel. Probírali jsme to tedy dále. Zamyslel jsem se a řekl jsem: ‚Napadlo mě, že koupíme dva buvoly. Za dvě tři hodinky je máme podojené a mléko prodáme.‘ Akram řekl, že uvažoval podobně a plánoval koupit kus zemědělské půdy. Věřil, že tři až čtyři hodiny práce na poli denně by zajistily dostatečnou úrodu a ta by mu zaplatila školné a zbylo by i něco na kapesné. Akramův plán mě nadchnul. Řekl jsem: ‚To je ale skvělý nápad!‘

Navrhl jsem: ‚Teď už nebudu muset hnát svůj dobytek na pastvu daleko. Můžu ho nechat napást na tvém poli.‘ Akram ale proti tomu důrazně protestoval. Nepřátelským tónem procedil: ‚Ani se neopovažuj se se svým dobytkem na mém poli ukázat.‘

To mě dopálilo a oplatil jsem mu stejným tónem: ‚Můj dobytek se bude pást na tvém poli, ať chceš nebo ne.‘ Akram se rozzuřil a vyhrožoval mi: ‚Jestli načapám tvůj dobytek na svém poli, zpřelámu mu nohy.‘ To mě nenechalo chladným a výhrůžku jsem mu vrátil: ‚Jestli se dotkneš mého dobytka, rozbiju ti hlavu!‘ A pak jsme se přestali ovládat a pustili jsme se do sebe.“

Vidíte ten úžasný vliv neblahých her, které jsem s nimi sehrála? Nikdo ještě neměl žádný dobytek ani farmu a pouhý rozhovor vedl k tomu, že se dva nerozluční kamarádi porvali jak psi. Tento příběh jsem vyprávěla proto, abyste se sami zamysleli, kdy se vám v životě stalo něco podobného. Zjistíte, že vás já, vaše mysl, která ve vás sídlí, také dostávám do podobných situací. Při bližším zkoumání si všimnete, že když dojde na moje neplechy, vaše inteligence a mou drost se prostě vypnou. Dokážu vás tak popíchnout, že se zdá, že jste v tu chvíli naprosto nepřítel.

Připustíte-li tedy, že nad mými neplechami nemáte žádnou kontrolu a že jen kvůli nim to někdy vypadá, jako by se vaše inteligence někam vytratila, mohu vám nabídnout řešení... Protože vyléčen může být jen ten, kdo připustí, že je nemocný. Je jasné, že lidi, kteří si bez jakéhokoliv pádného důvodu myslí, že jsou zdraví, nikdo nemůže přinutit vzít si lék. Budete se muset smířit s tím, že proti mým neplechám jste vždy byli naprosto bezmocní a ani váš intelekt vás neušetřil problémů, do kterých jste se kvůli mně dostali. Stejně tak vám nijak nepomohlo vzdělání ani společnost. Stejně tak se budete muset smířit s tím, že vám konkrétní řešení tohoto problému nenabídlo

náboženství ani filozofie, protože v porovnání s nimi jsem neskonale větší, nezávislá a unikátní entita. Takže jsem to jen já, kdo vám může nabídnout řešení, jak se vyhnout následkům mých poťouchlostí. To, co vám navrhnou, ale bude fungovat jen pod jednou podmínkou. Musíte se před následky mých neplech uchránit jen a pouze postupy, které vám nabídnu já. Protože, když se zamyslíte, k čemu vám bude pokrok, který přinesla věda, a pohodlí, jež vám nabízí, když vaše mysl tone ve smutku a propadá dočasnému šílenství? Nicméně, než vám nabídnu řešení, musím vám nejprve vysvětlit, jak jsem uspořádána.

Moje uspořádání

Nyní, když jste uznali, že máte problém, řeknu vám, z čeho se skládám. Díky tomu mě lépe pochopíte a také se lépe obrátíte před mými zlomyslnými kousky. Než se ale pustíme do tohoto tématu, dovolte mi vám znovu připomenout, že se, zcela neviditelná a komplexně fungující, nacházím v oblasti vašeho pupku. A protože jsem neviditelná, nacházím se mimo dosah vědeckého poznání. Co se týče toho, jak funguji – na základě mých frekvencí se můžu nacházet v sedmi různých základních stavech. Některé z těchto stavů jsou bouřlivé, jiné přetékačí nesmírnou a úžasnou silou.

MOJE BOUŘLIVÉ STAVY:

- Vědomá mysl
- Podvědomá mysl
- Nevědomá mysl

MÁ CENTRA SÍLY:

- Supervědomá mysl
- Kolektivní vědomá mysl
- Spontánní mysl
- Základní mysl

Podstata každého z mých stavů je úplně jiná a v tom tkví i krása mého fungování. Vaše chování automaticky zrcadlí základní vlastnosti stavu mysli, ve kterém se právě nacházíte. Když se na mé jednotlivé stavy podíváte, zjistíte, že některé jsou nezvladatelné a nebezpečné, a jiné